IERI AZI MÎINE

PARTIDULUI — RECUNOŞTINŢĂ

Prof. Doina IVĂNESCU, maestră emerită a sportului: **„Mulţumesc din inimă partidului şi-i sînt şi eu profund recunoscătoare pentru grija părintească pe care o poartă permanent mişcării sportive. Doresc să-mi exprim această recunoştinţă printr-o necurmată strădanie în pregătire pentru a contribui mai mult la îmbunătăţirea jocului meu şi al echipei noastre, Dinamo. Ca antrenoare a echipei de junioare voi depune eforturi pentru a descoperi şi creşte elemente talentate, capabile să facă faţă cu succes cerinţelor jocului modern şi care să sporească avuţia de cadre a voleiului românesc".**

Prof. Constantin HEROLD, antrenor emerit: **„Este greu să-mi exprim bucuria şi recunoştinţa încercate cu cîteva zile în urmă, cînd — după 42 de ani de activitate neîntreruptă în sport — mi s-a decernat titlul de antrenor emerit. Această înaltă apreciere constituie pentru mine o mare cinste şi, în acelaşi timp, un stimulent în activitatea viitoare. Ca antrenor voi depune toate eforturile pentru a contribui la afirmarea baschetului românesc pe plan internaţional, iar ca asistent la catedra de educaţie fizică a Institutului pedagogic voi căuta să insuflu studenţilor dragoste pentru sport, să-i ajut să devină ei înşişi propagandişti ai educaţiei fizice şi sportului. Partidului drag — întreaga mea recunoştinţă !"**

Vasile MUREŞAN, sportiv fruntaş, student în anul IV la I.C.F.: **„Visele noastre, ale tinerilor, pot deveni realitate. Visul meu? Să ajung recordman al ţării la decatlon şi antrenor de atletism. De primul mă despart... 243 de puncte, de al doilea o lună şi jumătate, cît mai am pînă la examenul de stat. Condiţiile minunate pe care ni le asigură partidul pentru învăţătură, muncă şi odihnă mă ajută şi pe mine să fiu la un pas de îndeplinirea acestor năzuinţe. Iar recunoştinţa mi-o voi exprima prin muncă însufleţită pentru ca prin performanţe să contribui şi eu la creşterea prestigiului sportului românesc, iar ca antrenor să ridic cît mai multe şi mai valoroase cadre tinere".**

De ce nu m-am născut cu 40 de ani mai tîrziu!...

Evocări din sportul clujean

Se poate spune că la Cluj se făcea sport şi în urmă cu 30—40 de ani.

Cele cîteva succese realizate pe atunci erau, de fapt, rezultatul entuziasmului manifestat de un mănunchi de pasionaţi ai sportului. Numai aşa au putut fi învinse, uneori, piedicile, obstacolele ridicate de totala indiferenţă a autorităţilor care, în plus, interziceau elevilor să se antreneze în cadrul celor cîteva asociaţii sportive înfiinţate în Cluj. În ciuda acestor condiţii vitrege, oraşul de pe malul Someşului a dat sportului românesc campioni valoroşi: atleţii C. Morariu, dr. L. Biro, Peter, Domogan, I. Arnăutu, C. Doboşiu, I. Moina, patinatorii L. Beke, M. Bindea şi alţii.

Adevăratul progres l-a cunoscut însă sportul clujean după eliberarea ţării. De-atunci, toate visurile noastre au început să se împlinească datorită grijii părinteşti pe care partidul nostru drag o poartă acestei frumoase activităţi. Mă gîndesc deseori: de ce nu m-am născut cu 40 de ani mai tîrziu ! Astăzi, tinerii din ţara noastră se pot bucura din plin de binefacerile sportului, au la dispoziţie săli şi terenuri utilate, materiale şi echipamente corespunzătoare, condiţii din ce în ce mai bune pentru afirmare în oricare disciplină.

Pînă în 1944, cluburile sportive din Cluj cu oarecare activitate puteau fi numărate pe degete. Acum, în oraşul nostru există peste 130 de asociaţii şi cluburi sportive puternice, cu sute de echipe participante la importante competiţii. Mult mai reprezentative sînt însă cifrele pe întreaga regiune. Înainte de Eliberare, în satele şi oraşele regiunii noastre existau doar 78 de terenuri şi numai 2 800 de sportivi cuprinşi într-o activitate organizată. Astăzi, numărul cluburilor şi asociaţiilor a trecut de 600, iar cel al membrilor UCFS — de 215 000. La dispoziţia lor există peste 4 700 de cadre tehnice şi instructori voluntari, precum şi peste 500 de terenuri. Ca urmare a condiţiilor tot mai bune, valoarea sportivilor clujeni a crescut de la an la an. Regiunea este reprezentată astăzi în prima categorie la fotbal, baschet, volei, handbal, polo, tenis, lupte, box, scrimă, hochei, atletism, gimnastică, mulţi dintre sportivii ei făcînd parte din loturile republicane şi chiar olimpice.

Iată, deci, ce mare este diferenţa dintre sportul clujean de ieri şi cel de astăzi, dintre acea activitate restrînsă şi de valoare relativă din trecut şi cea de astăzi, cuprinzînd zeci şi sute de mii de tineri şi tinere, dintre care mulţi au urcat treptele cele mai înalte ale performanţei.

ALBIN MORARIU
maestru emerit al sportului

SPORT

de AUREL BARANGA

Mă întrebi, dragul meu, ce semnificaţie avea acest cuvînt **„sport"** acum patruzeci sau treizeci de ani, şi zîmbesc. Noţiunea circula, fără îndoială, dar controversată. Exista un **„sport"** al celor de la „Automobil-club" şi echivala cu spleenul cîtorva zeci de băieţi frumoşi şi de „familie bună", resemnaţi să joace cărţi la Bucureşti, cînd nu risipeau corespondentul în valută al cîtorva recolte la ruleta din Monte-Carlo. Mi-amintesc apoi de campionatul de oină, supravegheat de un profesor de gimnastică în pragul pensionării, cum nu pot uita cele cîteva maidane bucureştene pe care au început acum aproape o jumătate de veac primele echipe de fotbal. **„Echipă"**, e un mod de a vorbi fiindcă, în fond, istoria se rezuma la patima cîtorva băieţi de a bate, în praf, o minge de cîrpă. Mai aproape de noi, şi mă gîndesc la anii dinaintea ultimului război, noţiunea şi-a lărgit sfera : cîţiva financiari întreţineau cluburi, spre satisfacerea veleităţilor sportive personale, din orgolii şi interese de reclamă, abil speculate. Rostesc cuvîntul **„sport"** şi nu pot să nu mă emoţionez la amintirea atîtor talente irosite în anii de tristă amintire. Pe ringurile de box sau pe terenurile de fotbal au murit atunci posibilităţi excepţionale, talente exemplare, sub privirile obtuze ale unor „oficiali" ignoranţi şi indiferenţi.

Pot compara cuvîntul **„sport"** de odinioară cu echivalentul său de astăzi ? Cuvîntul sună la fel şi-l rostim aidoma — **„sport"** — dar pot fi comparate noţiunile, înţelese în semnificaţiile lor profunde şi exacte ? N-am competenţă în materie şi, de altminteri, mă îndoiesc că vreun cronicar de specialitate, oricît de bine informat, ar fi în stare să înfăţişeze, fie şi sumar, un tablou al mişcării sportive româneşti de astăzi, în întreaga ei amploare. Cu ce ar începe şi cărei discipline i-ar da întîietate ? Ar cita performanţe ? S-ar referi la succese certe internaţionale ? S-ar emoţiona evocînd momente de victorie din istoria încă nescrisă a competiţiilor mondiale ? Nu ştiu dacă ar face bine procedînd astfel. Noţiunea, ca să fie bine înţeleasă, se cuvine aprofundată în semnificaţiile ei sociale. Ar trebui să ne gîndim că în momentul de faţă milioane — şi cifra e modestă — milioane deci de oameni din ţara noastră fac sport pentru bucuria sufletului şi a trupului lor, în condiţii odinioară de nesperat.

Să nu uităm cîte stadioane cu gazon, săli de gimnastică, piscine s-au construit în aceşti ani, cîţi antrenori şi instructori, aceşti admirabili şi de multe ori anonimi stîrnitori de vocaţii, îşi desfăşoară activitatea entuziastă în cele mai îndepărtate colţuri de ţară. Cîte energii au fost chemate să-şi spună cuvîntul, ca toate talentele să se desăvîrşească !

Ştiu, există „microbişti" pentru care cuvîntul **„sport"** a rămas sinonim cu pasiunea particulară pentru cutare echipă, şi pentru care ratarea unui unsprezece metri e egală cu o catastrofă cosmică. Nu mă raliez la un asemenea punct de vedere. Spun cuvîntul **„sport"** astăzi şi văd stadioane pline de energii tinere şi efervescente, văd piscine scăldate în soare, asist la întrecerile „piticilor" din rîndurile cărora se vor recruta campionii de mîine, urmăresc cursele atletice în care se întrec mii de tineri mînaţi de o nobilă ambiţie, sînt alături de frunţile altor mii şi mii de oameni aplecaţi asupra tablelor de şah, mă emoţionez în faţa parăzii gimnaştilor şi am necontenit în faţa ochilor tabloul unei naţii ce-şi creşte copiii într-un climat de profundă şi austeră sănătate morală şi fizică.

Participant la aceste întreceri ca simplu spectator, debutant sau emerit, îţi îndrepţi gîndul spre cel care a făcut posibil, prin grija şi cîrmuirea sa înţeleaptă, ca sportul — acest izvor nesecat de vigoare, sănătate şi frumuseţe — să fie dăruit celor mulţi — PARTIDUL COMUNIST ROMÂN, de la întemeierea căruia sărbătorim, inimă lîngă inimă, împlinirea a 45 de primăveri !

ÎNSEMNĂRI

Zile de mai, în „Ţara de Sus"...

S-au scris pagini multe despre străvechea aşezare a „Ţării de Sus". Despre mărturiile milenare care au făcut vestiţi Ripicenii, despre vasele dacice de la Scheia, despre ceramica slavă a Şipotului. Din vremuri mai apropiate, slove pline de simţire şi admiraţie au cîntat, cu o vibraţie care stăruie şi astăzi, gloria lui Ştefan cel Mare şi a vitejilor moldoveni. Şi, cu aceeaşi căldură a fost scris poemul luminii care aici, pe meleagurile sucevene, a strălucit în Ipoteştii lui Eminescu, la Livenii lui George Enescu, pe dealurile Stupcei atît de îndrăgite de Ciprian Porumbescu, în Ştefăneştii lui Luchian...

Dar, în urmă cu două decenii, într-o zi de august, în hronicul sucevean, al întregii ţări, au apărut filele de aur ale vieţii libere şi fericite. Şi de-atunci, construcţia socialistă continuă, pe coordonate luminoase, îndrăzneţe, vremurile de glorie ale lui Ştefan cel Mare, aducînd împlinirea idealurilor şi deschizînd orizonturi. În mari şi profunde transformări datorate partidului, Suceava înfloreşte, în toată frumuseţea ei, pe fundalul nou, impresionant, al cetăţilor industriale şi bogăţia holdelor.

Se scriu, în aceşti ani, şi pagini din istoria sportului sucevean. Consemnarea îşi are semnificaţia ei. Pentru că în „Ţara de Sus" nu s-a făcut sport în trecut. Lipsesc termenii de comparaţie. Cu ce ar putea fi, oare, comparat NIMICUL? Cine, şi mai ales, cum să fi făcut, pe atunci, sport la Săveni, la Gura Humorului?

Pasionat al sportului halterelor, Teodor Hogaş, muncitor de nădejde la grupul IV construcţii Suceava, este şi unul din cei mai buni jucători ai echipei de rugbi T.R.C.

...Străbatem astăzi satele şi oraşele sucevene. Peste tot, din Prislopul descălecărilor pînă în şesul Prutului, prezenţa sportului se înscrie cotidian în viaţa şi preocupările oamenilor. Cine a spus că cifrele nu vorbesc?

Azi, în regiunea Suceava practică sportul aproape 135 000 de tineri şi vîrstnici. Am aflat că numai anul trecut s-au organizat 2 100 de „duminici cultural-sportive" cu zeci de mii de participanţi şi că la ediţia de iarnă a Spartachiadei s-au întrecut 100 000 de suceveni.

Mă gîndesc la frumuseţea calmă a munţilor brăzdaţi de ape limpezi, la farmecul tainic al pădurilor de fag care împodobesc spinările obcinelor, la strălucirea Bistriţei şi la forţa de granit a Rarăului, şi nu mă surprinde că un sfert de milion de oameni din „Ţara de Sus" au semnat cronica turistică a anului 1965.

Se face astăzi sport la combinatul de industrializare a lemnului, la complexul miner Leşul Ursului şi din bazinul Dornelor, la uzinele textile din Moldova şi Botoşani, la Neagra Şarului şi Ştefăneşti...

Am stat cîteva zile în „Ţara de Sus". Pe stadionul Arini şi la complexul sportiv din Suceava se întreceau echipe de volei, rugbi, handbal şi fotbal. La Iţcani programul sportiv era dominat de concursurile trăgătorilor, motocicliştilor şi automobiliştilor. La Vatra Dornei: handbal, volei, fotbal, gimnastică. La Gura Humorului — popice, tenis de masă, handbal, volei, motociclism.

Nu i-am cunoscut numai pe sportivi, ci şi dragostea şi recunoştinţa lor exprimate, poate simplu dar cu toată căldura inimii, în cuvintele pe care le-am întîlnit, scrise cu litere de purpură, peste tot: AZI „CUPA 8 MAI", PE STADIONUL...

DAN GÎRLEŞTEANU

Maestrul emerit al sportului Aurel Vernescu

Jajce... Snagov...

TELEGRAMA

„MULŢUMIM DIN INIMĂ PARTIDULUI IUBIT PENTRU CONDIŢIILE MINUNATE DE PREGĂTIRE ŞI PERFECŢIONARE SPORTIVĂ CREATE, GRAŢIE CĂRORA AM PUTUT REALIZA ACESTE PERFORMANŢE. NE LUĂM ANGAJAMENTUL CĂ VOM MUNCI CU ŞI MAI MULTĂ ÎNSUFLEŢIRE PENTRU A ADUCE NOI SUCCESE SCUMPEI NOASTRE PATRII".

Aceste cuvinte calde, pornite din inimi tinere, încheiau telegrama trimisă la 25 august 1963 de către componenţii lotului nostru de caiac-canoe, de la Jajce — R.S.F. Iugoslavia. **Nicoară, Ivanov, Vernescu, Ismailciuc, Sidorov, Iacovici şi Ivănescu**, campioni mondiali şi europeni de cîteva ori, precum şi ceilalţi sportivi care contribuiseră la cîştigarea de către România a primului loc în lume la caiac-canoe, îşi îndreptau gîndurile către părintele iubit, partidul, şi se angajau să muncească şi în continuare cu aceeaşi tragere de inimă pentru creşterea măiestriei lor sportive, pentru a cinsti patria cu noi şi strălucite victorii.

Şi, caiaciştii şi canoiştii noştri şi-au îndeplinit angajamentul.

Doi ani mai tîrziu, de data aceasta la Snagov, **Nicoară, Ivanov, Vernescu, Conţolenco, Terente, Sciotnic şi Igorov** urcau din nou (unii dintre ei chiar de mai multe ori) pe cea mai înaltă treaptă a podiumului campionatelor europene. Ca un minunat corolar al celor şase titluri europene pe probe, România cucerea pentru a doua oară consecutiv şi primul loc în clasamentul pe naţiuni !